

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΤΡΑΓΙΚΟΝ ΣΥΜΒΑΝ ΤΟΥ ΠΕΡΑΣΜΕΝΟΥ ΑΙΩΝΟΣ

Καὶ σήμερον εὐριτόκομα εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν νὰ δημοσιεύσωμεν τὸ κάτωθι Ρωσικὸν διήγημα, ὀφειλόμενον καὶ τοῦτο, ὡς καὶ ἕτερον, δημοσιευθὲν ἐν τῷ ὑπ' ἀριθμὸν 10 φύλλῳ τῆς «Οἰκογενείας», εἰς τὸν γλαφυρὸν κάλαμον τοῦ εὐρυμαθοῦς κ' Ἀγαθοκλέους Γ. Κωνσταντινίδου, διερμηνείως παρὰ τῇ ἐνταῦθα Ρωσικῇ Αὐτοκρατορικῇ Πρεσβείᾳ.

Ὁ στρατηγὸς Τσερτκόφ, χηρεμένος, εἶχε μιὰ θυγατέρα, μοναχοκόρη, πολὺ εὐμορφῆ, ἡ ὁποία ἀγάπησε ἓνα ἀπὸ τοὺς ὑπασπιστάδας τοῦ πατέρα της, νέο καὶ ὠραῖο παληκάρι, ταγματάρχῃ, καὶ τὴν ἀγαποῦτε κί' ἐκεῖνος.

Ὁ ταγματάρχης ἦτον ἄνθρωπος μὲ καλὴ ἀνατροφή, ἀνεπτυγμένος, ἀπὸ μεγάλης οἰκογενείας, ἀλλὰ ὄχι καὶ πλούσιος. Αὐτὸ πᾶν ἦτονε ἡ ἀφορμὴ ἢ ἄλλο τίποτε—δὲν εἰζέρω, ἀλλὰ ὅταν ὁ ταγματάρχης ἐζήτησε ἀπὸ τὸν στρατηγὸν τὴν κόρη του, ἐκεῖνος, ἄνθρωπος πολὺ πλούσιος, τοῦ ἀρνήθηκε ὀρθά-κοφτά. Ἴσως ἤθελε μονάχα νὰ τὸν δοκιμάσῃ κί' αὐτὸ μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ συμπεράνη· γιὰτὶ ὁ στρατηγὸς μῆτε ἀπὸ τῆς θέσεως, μῆτε ἀπὸ τὸ σπίτι ἔδωξε τὸν ταγματάρχη, ἀλλὰ τὸν ἐκράτησε κοντὰ του. Οἱ νέοι πολὺ

ἐλυπήθησαν γι' αὐτὸ, ἀλλὰ δὲν ἔχασαν τὸ θάρρος των. Ἐπειδὴ καὶ οἱ δύο εἶχαν εὐγενῆ ψυχὴ καὶ καλὰ αἰσθήματα, οὔτε ἔς τὸ νοῦ τους ἤλθε νὰ φύγουν καὶ νὰ στεφανωθοῦν κρυφὰ ὅπως γίνεται τώρα τόσο συχνά. Ἀγαποῦσε ὁ ἓνας τὸν ἄλλο μὲ ἔρωτα καθαρὸ, τίμιον, καὶ δὲν ἤμποροῦσαν νὰ ζήσουν χωριστά. Ἐλπίζανε πῶς ὁ στρατηγὸς ἐπὶ τέλους θὰ τοὺς ἐλυπεῖτο: ἦτον πράγματι ἄρχοντας, καὶ ἀπὸ γένος καὶ ἀπὸ μεγαλοψυχίας, ἡ δὲ ἐπιείκεια καὶ ἡ ἀγάπη δὲν ἤμπορεῖ νὰ λείψουν ἀπὸ κάθε μεγάλη καρδιά. Ἐλπίζανε καὶ ἐτυγχωρούσανε κάποτε εἰς τοὺς ἑαυτοὺς των κάποιαν ἐλευθερίαν, καὶ αὐτὴ ἡ ἐλευθερία ἔφερε καὶ εἰς τοὺς δύο μεγάλην δυστυχίαν.

Πολὺ συχνά τὸ βράδυ ἔμεναν μονάχοι, ἐνονεῖται, κρυφὰ ἀπὸ τὸν πατέρα, ἔς τὰ δωμάτια της, τοῦ ἐπάνω πατώματος, ἔς αὐτὸν τὸν κοιτῶνά της μάλιστα. Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, ἐξ ἀνάγκης, ἀπὸ ὅλους ποὺ ἦσαν μέσ' ἔς τὸ σπίτι, μιὰ ὑπρέτρια μονάχα τὸ εἰξευρε. Ὅλα ἐπήγαιναν καλὰ, ἀλλὰ κάποιος ἀπὸ τοὺς ὑπρέτας, ἀνέφερε ἔς τὸν στρατηγὸν γι' αὐτὰ τὰ νυκτερινὰ συναπαντήματα.

Ἀπεφάσισεν ὁ στρατηγὸς νὰ πιάσῃ τοὺς κακούργους, ἢ νὰ εἰποῦμε καλλίτερα, νὰ βεβαιωθῇ ἂν εἶν' ἀλήθεια ὅσα τοῦ εἶπαν. Καὶ μὴ βραδυὰ εἶπε τῆς κόρης του πῶς θὰ πάη κάπου,

και οτι θα γυρίση άργα και να μη τον περιμένη 'ς τὸ δειπνο, και ἔφυγε.

Δὲν ἔχασαν τὴν περίστασιν οἱ νέοι μας, και συννητήθησαν εἰς τὸ συνειθισμένο μέρος. Καθονται, διαβάζου, 'μιλοῦν και λένε τὰ αἰσθηματά τους, ἴσως χιλιοστή πλέον φορά, ἐλπίζου εἰς τὸ καλλίτερο... Καὶ τὸ κακὸ τοὺς περιμένει πίσω ἀπὸ τὴ γωνιά! *Ἐξαφνα, σάν δαιμονισμένη, μπαίνει μέσα ἡ ὑπηρετρια:— Ὁ στρατηγὸς ἔρχεται.

Δὲν εἶχαν καιρὸ νὰ σκεφθοῦν πολὺ. Εἰς τὴν κρεββατοκάμαρα μέσθ ἦτονε ἕνα μεγάλο σεντουκι με ἀπρόρουχα... Τὸ σκέπασμα ἦτον ἀνοικτό. Ὁ ταγματάρχης μπηκε μέσα και ἡ γυναίκες τὸν ἐκλείδωσαν.

Μόλις ἐτελείωσε αὐτὴ ἡ πράξη, μπαίνει ὁ στρατηγός.

— Ἐτελείωσε ἡ δουλειά μου νωρίς και ἦρθα, κόρη μου, σιγά σιγά 'ς τὴν κάμαρά σου νὰ σε τρομάξω· αἶ, εἶσαι εὐχαριστημένη;

— Πολὺ σ' εὐχαριστῶ, πατέρα μου, γιὰ τὴν ἐπίσκεψίν σου! τοῦ ἐφίλησε τὸ χέρι και τοῦ εἶπε νὰ καθήση.

Ὁ στρατηγὸς ἐκάθησε ἀπνω 'ς τὸ ἴδιο τὸ σεντουκι ποῦ ἐμπήκε ὁ ταγματάρχης. Κ' ἐπειδὴ ἦτονε κάπως ντροπιασμένος γιὰ τὴν κόρη του, και θέλοντας νὰ διορθώσῃ ὅπως δὴποτε 'μπρός σ' αὐτὴν αὐτὸ τὸ κίνημά του ἐκάθησε 'ς τὴν κάμαρά της κάμποσο, ἴσως μάλιστα μιὰ ὀλόκληρη ὥρα και ἐπὶ τέλους τὴν ἀπεχαιρέτισε κ' ἔφυγε.

Πλησιάζου 'ς τὸ σεντουκι... ἀπέθανε ὁ ταγματάρχης—ἔσκασε!

Ἡ κυρία ἄρχισε νὰ κλαίῃ κ' ἐλιγοθύμησε... Ἡ ὑπηρετρια δὲν τὰ ἔχασε· συνέφερε τὴν κυρά της και τῆς ἔδωσε νὰ καταλίθῃ πὼς πρέπει νὰ σκεπασθῇ ἡ δουλειά. Ἡ κυρά ἔμεινε σύμφωνη. Τότε τρέχει ἡ ὑπηρετρια και φωνάζει τὸν ἀμαξῆ, ποῦ ἦτονε σκλάβος στὸ στρατηγό. Ὁ ἀμαξῆς—ἕνας παληκαρῆς—ἦλθε. Τοῦ εἶπαν ὅτι πρέπει νὰ πάρῃ ἀπ' ἐκεῖ τὸ πτώμα και νὰ τὸ κάμῃ ὅ,τι χρειάζεται: ἄς τὸ κρύψῃ πουθενά. Φεύγει ὁ ἀμαξῆς με τὸ πτώμα και τὸ ἔκρυψε πράγματι, δηλαδὴ τὸ ἔριξε στὸν ποταμό. Τοῦ γέμισαν τοῦ ἀμαξῆ τὴ σκούφικ τάλαρα και τὸν ὠρκισαν 'μπρός στὴν εἰκόνα πὼς αὐτὸ ποῦ συνέβαινε δὲν θὰ τὸ μάθῃ κανεὶς.

Τὴν ἄλλη 'μέρα ἡ ἀστυνομία ἔβῆκε στὴν ὄχθην τοῦ Δνιέπρου ποταμοῦ τὸ πτώμα τοῦ ταγματάρχου. Ἐξωτερικὰ σημεῖα βίας δὲν ἐφαίνοντο γιὰ νὰ υποθέσῃ πὼς ἔγινε ἐγκλημα. Τὸ πτώμα τὸ ἔθαψαν σὲ μιὰν ἄκρη τοῦ νεκροταφείου ὅπως ἔθαφταν τότε ἐκείνους ποῦ

αὐτοκτονοῦσαν. Πολλοὶ εἴξευαν τὴν ὑπόθεσιν τοῦ ταγματάρχου, δηλαδὴ πὼς τοῦ εἶχε ἀρνηθῇ τὴν κόρη του ὁ στρατηγός, και ὅλοι ἐμάντεψ ν πὼς ὁ καμμένος δὲν θὰ ἠμποροῦε νὰ τὸ ὑποβῆ και αὐτοκτόνησε.

Ἐπέρασε ἀπὸ τότε πολὺς καιρὸς ἕνα ἢ δύο χρόνια· ὁ στρατηγὸς ἔπεσε σὲ συλλογή, γιὰ τὴν κόρη του ἡ ὑγεία ἀπὸ μέρα σὲ μέρα ὅλο κ' ἐχειροτέρευε. Ἡ ὑπηρετρια δὲν ἔλεγε τίποτε. Ὁ ἀμαξῆς ἄρχισε νὰ τὸ ρίχνῃ τὸ πιετό, νὰ ἔρχεται στὸ κοριτσι συχνά, νὰ τοῦ ζητῇ χρήματα και νὰ τῆς φέρνεται ὅχι με πολὺ σέβας, ὅπως ἔπρεπε.

Μιὰ φορά, χειμῶν καιρὸ, ὁ ἀμαξῆς ἐκαθότανε σὲ ἕνα καπηλειὸ μεθυμένος κ' ἐκερνοῦτε τὴ μεγάλη συντροφιά ποῦ ἦταν ἐκεῖ μέσα. Ὁταν πηξ ἐξόδεψε ὅσα χρήματα εἶχε, φωνάζει τὸ παιδί τοῦ κάπηλα και τὸ στέλνει στὸ σπῆτι τοῦ ἀφέντη, νὰ 'πῆ τυχὰ τῆς δούλας τῆς Δουνιάσας, ἄς ποῦμε, νὰ τοῦ στελεῖ ἀμέσως τόσα ρούβλια.

Αὐτὸ τὸ εἶχε κάμει και ἄλλαις φορταίς, και οἱ πικνοτεῖνοι πελάταις του καπηλειοῦ ὑπέθεταν πὼς τὰ ἔχει ψημένα με τὴν Δουνιάσα, και αὐτὴ καθε φορά τοῦ ἔστελνε ὅσα τῆς ἐξήτοῦσε εἰς τάλαρα ἢ εἰς χαρτί. Αὐτὴ τὴ φορά ὅμως τὸ παιδί τοῦ εἶχε φέρι φλωριά χρυτᾶ, και τὸ χρυσάφι δὲν ἐπήγαινε νὰ τὸ ἔχουν ἡ δούλαις.

Οἱ συντρόφοι του ἐθαύμασαν. Τὰ κεράσματα ξανάρχησαν. Ὁ ἀμαξῆς ἐβγήκε ἀπὸ τὸ δρόμο του· ἄρχισε νὰ καυχᾶται.

— Τί νὰ τὰ κάμω ἐγὼ, τὰ χρήματα! Χρήματα ἔχω ὅσα θέλω! Πολλὰ πράγματα ἀκόμη μπορῶ ἐγὼ νὰ κάμω ἅμα θελήσω!

— Και σάν τί 'μπορεῖς ἀκόμη νὰ κάμῃς;

— Νά! *Ἐ, σὺ, παληόπαιδο! ἔλα δῶ! εἶπε στὸ παιδί τοῦ κάπηλα—πήγαινε 'ς αὐτονοῦς, και 'πὲς τῆς Δουνιάσας νὰ σοῦ φωνάξῃ τὴν κυρά, και ἅμα ἔλθῃ ἡ κυρά, τῆς λὲ: πὼς «ὁ ἀμαξῆς σὲ παρακαλεῖ νὰ κοπιᾶστε στὸ τάδε καπηλειό: εἶνε», 'πέ, «μεγάλῃ ἀνάγκῃ.»

*Οἱ τὰ ἔχασαν και εἶχαν τὸ δίκιο τους. Πὼς; Νὰ τολμήσῃ αὐτός, ἕνας ἀμαξῆς: ἐκεῖ, νὰ καλέσῃ στὸ καπηλειὸ μιὰ τέτοια εὐγενῆ κυρία, και τί κυρία! Τὴν πρώτη κοπέλα ὅχι μόνον τῆς χώρας ἀλλὰ και ὅλου τοῦ νομοῦ.

— Τί ἔπαθες, ἐτρελλίθης, μωρὲ τ' ἀδέρφι; τοῦ φώναξε ἕνας ποῦ ἐφανταζότανε τί μποροῦσε νὰ συμβῆ ἀπ' αὐτὸ τὸ κίνημα τοῦ ἀμαξῆ... Ἀὐτὸ συνέβαινε στὰ τελευταῖα χρόνια τῆς βασιλείας τῆς Μεγάλῃς Αἰκατερίνης.

— Δὲν εἶνε δική σου δουλειά! εἶπε ἄγρι-εῦοντας ὁ ἀμαξῆς· Κάμε σὺ, ἐκεῖνο ποῦ σοῦ λένε! ἐρώνχεε στὸ παιδί.

Δὲν 'μποροῦσε νὰ κάμῃ ἄλλοιως—ἔφυγε τὸ παιδί.

*Οἱ εἶχαν τὴν ἰδέαν, πὼς ὦρα-ὦρα θὰ ἔρθουν γιὰ τὸν ἀμαξῆ, θὰ σοῦ τὸν πάρουν, τὸ δούλο τοῦ θεοῦ, και θὰ σοῦ τὸν κάμουν ποῦ νὰ μὴ εἰξεύρῃ ἀπὸ ποῦ ἦλθε.

Ἐπέρασε ὡς μισὴ ὦρα· τὸ παιδί δὲν ἐφαίνονταν. Στὸ καπηλειὸ ἄρχισαν πειὰ νὰ γελοῦν και νὰ κοροῖδεύουν τὸν ἀμαξῆ. Ὁ ἀμαξῆς ἦτονε ἡσυχος, σκυθρωπός, και δὲν ἐφαίνοτο ἀπληπισμένος. Ἀνοίγει ἡ θύρα. Μπαίνει τὸ παιδί και δὲν τὴν κλείνει· μπαίνει ἡ κόρη τοῦ στρατηγοῦ και ἀπὸ 'πίσω τῆς ἡ Δουνιάσα.

Ἐχαιρέτισε σκυφτὰ-σκυφτὰ και με σεβασμὸ ὅλους-ὅπως κάνουν οἱ ρῶσοι, ἔπειτα ἐπλησίασε τὸν ἀμαξῆ και τὸν ἔρωτᾶ:—Τί ἀγαπᾶς, κύριε... τάδε—τιμῶντάς τον με τὸ: κύριε.

— Νὰ τί θέλω, κυρία! Πολὺ σὰς εὐχαριστῶ γιὰ τὸ δὲν περιφρονήσατε τὸ δούλὸ σας. Ἐπροσκάλεσα ἐδῶ τὴν εὐγενεῖα σας νὰ μᾶς κερᾶσετε με τὰ χρυσᾶ σας τὰ χερᾶκια.

Ἡ κόρη ἐπρόσταξε τὴν Δουνιάσα νὰ πάρῃ ρακὶ κι' ἀρχίζει νὰ κερνᾶ ἡ ἴδρα και νὰ ποτίξῃ ὅλη τὴ συντροφιά, μὰ ὅλους, και τοὺς ξένους και τοὺς νοικοκυρούς· ἀλλὰ, γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο, ἐπρόσταξε νὰ κλειδώσουν τὴν ἀπομέσα πόρτα, γιὰ νὰ μὴν τοὺς ἐνοχλοῦν ξένοι.

*Ἦπιαν, ἦπιαν, ὡς ποῦ ἔγιναν ἀναίσθητοι—γιὰ σαβάνωμα.—*Οἱ ἔπεσαν κάτω σάν ψοφίμια, και ἐκοιμήθηκαν ὕπνο τοῦ θανάτου.

Τότε ἡ κόρη και ἡ ὑπηρετρια ἄρχησαν τὴν ἐργασία τους. Ἐπῆραν διέφορα εὐκολοᾶναφτα πράγματα και τὰ ἔβαλαν ἐκεῖ ποῦ ἔπρεπε. Γιὰ τὴν τύχη τους και ἡ σκεπὴ τοῦ καπηλειοῦ ἦτονε καλαμμένα. Ἡ Δουνιάσα ἔβαζε φωτιά και ἡ κυρά ἀρπάζει ἕνα μωρὸ τοῦ κάπηλα ποῦ ἦτονε στὴν κούνια και τὸ βγάξει ἐξω ἀπ' τὸ καπηλειό. Ὁταν αὐταῖς ἐβγήκαν πηξ κ' ἔφυγαν, τὸ καπηλειὸ τὸ εἶχαν ζώσει ἡ φλόγες. *Οἱ ἐκεῖνοι ποῦ διεσκέδαζαν ἐκεῖ μέσα με τὸν ἀμαξῆ ἐκάησαν.

Ἡ τιμὴ τῆς κόρης τοῦ στρατηγοῦ Τσερτκόφ ἐσώθηκε.

Ἡ ἀστυνομία ἀφοῦ ἔκαμε ὅ,τι μπόρεσε γιὰ νὰ μάθῃ πὼς συνέθηκε τὸ δυστύχημα τοῦτο, ἐπέισθηκε πὼς τὸ καπηλειὸ ἐκάηκε ἀπὸ ἀγνωστὴ αἰτία. Ἐξετάζοντας εὐρῆκε ἡ ἀστυνομία τόσα μονάχα πτώματα και ἀπεφασίσθη νὰ ἀφήσουν τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὡς ποῦ νὰ ξεδιαλύνη μοναχὴ τῆς.

Κ' ἔτσι ἐτελείωσε κι' αὐτὴ ἡ δουλειά.

* *

*Ἐπέρασε ἀκόμη ἕνας χρόνος. Ἡ κόρη μα-

ραίνεται και ἀδυνατίζει, ὅχι πηξ ἀπὸ μέρα σὲ μέρα, ἀλλὰ ἀπὸ ὦρα σὲ ὦρα.

*Ἦλθε ἡ αὐτοκρατορίσσα 'ς τὴν Αἰκατερινο-σλάβη.

Ἡ κόρη, με βλαμμένη ὑγεία και ἀφοῦ ἔχασε τὴν εὐτυχία τῆς ζωῆς τῆς και τὴν ἡσυχία τῆς ψυχῆς τῆς, ἀποφάσισε νὰ ἐξομολογηθῇ τὸ βαρὺ ἀμάρτημά της 'ς τὴν αὐτοκρατορίσσα, ποῦ τὴν εἶχε τόσο πολὺ περιποιηθῇ.

Ἡ Μεγάλῃ Αἰκατερίνη ἄκουσε τὴν ἐξομολόγησί της και τὴν ἐσυγχώρησε· εἶχε, βλέπετε, σώσει τὸ παιδί τοῦ κάπηλα ἀπὸ τὴ φωτιά, και σάν ἐκθετο τὸ ἐπεριποιήθηκε και τὸ ἀνέθρεψε. Ἄλλὰ τὴν ἐπρόσταξε νὰ μπῆ σὲ μοναστήρι και με τὴν προσευχὴ νὰ 'ξαγοράσῃ τὸ βαρὺ ἀμάρτημά της. Τὴν Δουνιάσα τὴν ἐσυγχώρησε ὅπως διόλου, γιὰ τὴν σκλάβη ποῦ ἦτονε, δὲν ἠμποροῦσε παρὰ νὰ ὑπακούῃ τυφλά εἰς ὅ,τι ἤθελε: ἡ κυρά της και δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν προδώσῃ... Ἄλλὰ και σὲ πηξὸν νὰ τὴν προδώσῃ; Ἡ Δουνιάσα ὅμως δὲν ἐπαράτησε τὴν κυρά της, ἀλλὰ ἐπῆγε κι' αὐτὴ μαζὺ της κι' ἔγινε καλογορητά.

Ἐκ τοῦ Ρωσικοῦ.

Α. Γ. Κωνσταντινίδης.

ΕΚΕΙ...

Ἐκεῖ με ἐπερίμενε, ὅλο καρδιά κι' ἀγάπη... Εἰς τὰ βαθεῖα μεσάνυκτα χωρὶς νὰ κλῆ τὸ 'μάτι Χαρούμενη κ' ἐντροπαλή, σάν ἄγγελος καλή, Ἐκεῖ τὸ πρῶτον ἔλαβε τοῦ ἔρωτος φιλί...

* *

Ἐκεῖ στὴ μυστικὴ μεριά, ὠχρά, ἰλιγγιώσα Ἐκεῖ τῆς πρωτομίλησα τοῦ ἔρωτος τὴ γλώσσα Χαρούμενη και ἐντροπαλή, σάν ἄγγελος καλή ἐκεῖ μοῦ πρωτοἔδωκε τοῦ ἔρωτος φιλί...

* *

Ἐκεῖ και πάλι τὴν ζητῶ, με τῆς καρδιάς τὸν πόνο... Πὼς εἶν' μακρὰ μου λησμονῶ· ἕνα θυμοῦμαι μόνον Ὅτι ἐκεῖ μοῦ ἔδωκε τὸ πρῶτό της φιλί Χαρούμενη κ' ἐντροπαλή σάν ἄγγελος καλή.

«ΜΙΓΑΣ»

*Ἐνοικιάζεται τὸ ἀνω πάτωμα τῆς ἐν ὁδῷ Δεληγεώργη, ἀρ. 36 οἰκίας τοῦ κ. Χρυσανθοπούλου, περιεχούσης 7 εὐρύχωρα δωμάτια, κουζίνα, ταρράτσαν, ἀποθήκη, ὕδωρ πόσιμον, πλυσταρεῖον και λοιπὰ χρειώδη.

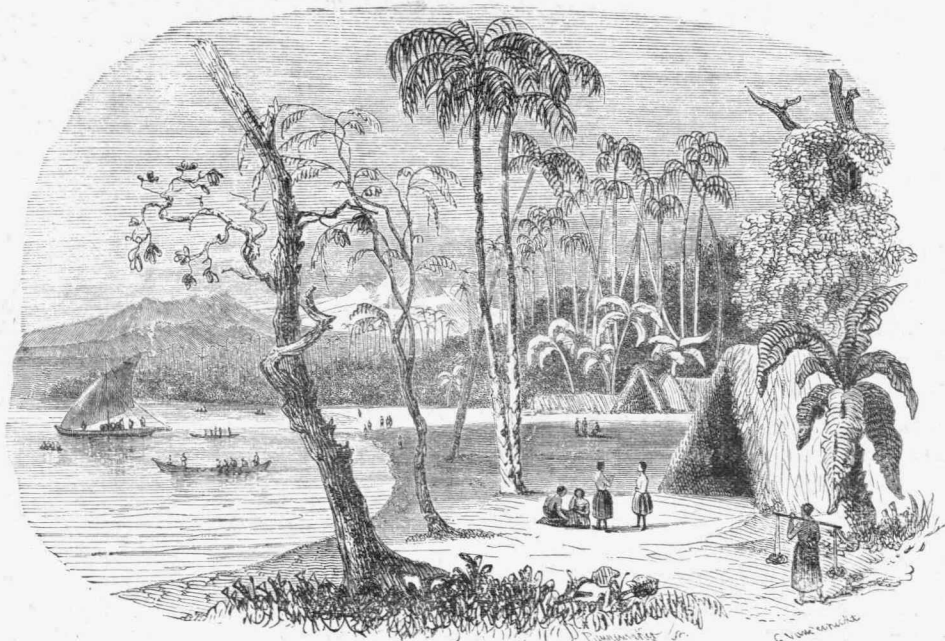
Πληροφορίαι εἰς τὸ γραφεῖον τῆς «Οἰκογενείας».

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΠΑΙΔΙΚΟΥΣ ΕΡΩΤΑΣ ΜΟΥ

(Συνέχεια και τέλος).

Ἐνθυμήθην ἐξαφνα τὸ βιβλίον μου... Ἐφερα ἀποτόμως τὴν χεῖρα εἰς αὐτὸ καὶ τὸ ἐξήγαγον κατὰ τὸ ἥμισυ ἐκ τοῦ θυλακίου μου... Νὰ τὸ δώσω ἢ νὰ μὴ τὸ δώσω; Ἀλλὰ τότε διὰ τί τὸ ἔκαμα; Ὅχι! θὰ τὸ δώσω!... καὶ ἔτεινα σχεδὸν τὴν χεῖρα... Μά... ἂν δὲν τὸ πάρῃ; Ἄν φύγῃ θυμωμένη; Νὰ τὴν χάτω τόσον γρήγορα, ἢ-ο φοικῶδες δι' ἐμέ!... Καλλιτέρα λοιπὸν ἄς περιμένω ὀλίγον ἀκόμη... καὶ

σύνου ἐξήγαγον τὸ μυχαιρίδιόν μου καὶ ἀσυκισθῆτως ἐγάρασον τὸν φλοιὸν τῆς συκιᾶς... Ἄ! δός μου το... εἶπε διακόψασα τὸ τραγουδάκι της. Καὶ συστήσασα εἰς ἐμὲ νὰ τὴν στρεῖζω καλλίτερον, ἐλάξουσεν ἐπὶ τοῦ φλοιοῦ τὰ δύο ἀρχικά στοιχεῖα τοῦ ὀνόματός της, ἐπιδεξιῶτατα. Τῆς ἐζήτησα τὴν ἀδειαν νὰ χαράξω καὶ ἐγὼ τὸ ἰδικόν μου πλησίον, καὶ ἐδέχθη μετὰ χαρᾶς. Μετ' ὀλίγον δὲ, ἐργασθέντες μαζὶ περιεκλείσχευεν τὰ τέσσαρα στοιχεῖα τῶν ὀνομάτων μας εἰς στέφανον καλλιτεχνικώτατον... «Καὶ θὰ μείνουν αὐτὰ ἐδῶ ἠνωμένα αἰωνίως», ἐψιθύρισα ἀτενίσας πρὸς αὐτὴν διὰ βλέμματος ἐκωραστικωτάτου... Ἐμειδίασεν ἐκεί-

Χωρίον ἐν Καρολίνας

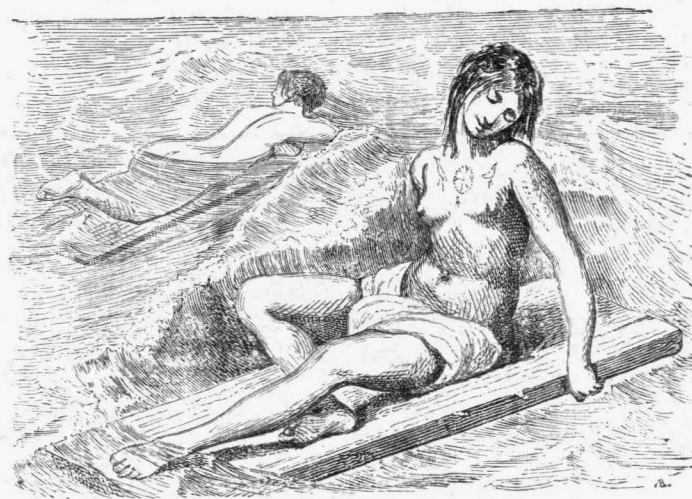
Ἐκ τῆς κατὰ φυλλάδια ἐκδιδομένης «Περιοδείας τοῦ Κόσμου» ὑπὸ I. Ἀραγῶ.

νη καὶ «Πᾶμε, πλέον!...» εἶπε... ἐκουράσθηκα ἐδῶ εἰς τὴν συκιάν...»

Ἐπήδησα πρῶτος εἰς τὴν γῆν... «Μὰ ἐγὼ φοβοῦμαι νὰ πηδήσω», ἀνέκραξε, συτρεφομένη ἐπὶ τοῦ κλώνου... Αὐτομάτως ἤνοιξα τὰς ἀγλας μου καὶ ἐδέχθην τὸ τρυφερόν της σῶμα, ἠπίως ὀλισθήσαν ἐντὸς αὐτῶν... Τὰ στήθη μας ἠνώθησαν καὶ αἱ καρδίαι ἡμῶν ἔπαλλον ἐπκλήτως, καθ' ἣν στιγμὴν ἤσθκνόμεν τὴν μυροβόλον ἀναπνοὴν της φλέγουσαν τὸ πρόσωπόν μου... Δὲν ἀνέσχον πλέον... καὶ πρὶν καταθέσω αὐτὴν ἐπὶ τῆς γῆς, τὴν ἔθλιψα μετὰ παραφορᾶς ἐπὶ τοῦ στήθους μου χωρὶς νὰ λέγω

λέξιν... Δὲν ἐπεχείρησε νὰ ἀντιπῆ καὶ ἐν τούτοις δὲν ἐτόλμησα νὰ φιλήσω τὰ ρόδινα χεῖλη της ἂν καὶ ἦσαν τόσον πλησίον εἰς τὰ ἰδικά μου. Ὅταν τὴν ἄφησα εἰς τὸ ἔδαφος ἦτο ἐρυθρὰ εἰς αἰδοῦς... Δὲν ἔμειδεν πλέον καὶ τὰ χεῖλη της ἐκινούτο ὡς νὰ ἐπεθύμουν νὰ εἰπωσι κάτι... Το ταλαίπωρον... Πρώτην ἤδη φοράν θὰ ἤσθκνθη παλμοῦς ζένης καρδίας ἐπὶ τῆς ἰδικῆς της καὶ ἔστρεψε πρὸς τὰ κάτω τοῦς ὀφθαλμούς, μὴ τολμῶσα νὰ με ἀτενίσῃ...

Ἀφνης, ἤγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ δεικνύουσα παρὰ τοῦς πόδας μου, εἶπε: «Τί εἶν' αὐτό;» καὶ ἔλαβεν εἰς τὰς χεῖράς της... τί; Τὸ ἦ-

Γυναῖκες τῶν Σανδουῶχων

Ἐκ τῆς κατὰ φυλλάδια ἐκδιδομένης «Περιοδείας τοῦ Κόσμου» ὑπὸ I. Ἀραγῶ.

νοήσατε; ! Διάβολε... ἦτο τὸ κομψὸν ἐκεῖνο βιβλιάρειόν μου, τὸ ὁποῖον θὰ ἔπεσεν ἐκ τοῦ θυλακίου μου, καθ' ἣν στιγμὴν ἐπήδησα ἐκ τῆς συκιᾶς. Ἐθορυβήθη πολύ καὶ ἰδίᾳ διὰ τοῦς στίχους τοῦ ἐξωφύλλου του. Ὡ συμφορὰ μου καὶ ἂν με ἀνεκάλυπτον!... Ἀλλὰ πρὶν σκεφθῶ ταῦτα ἐκείνη ἔλεγε μετὰ θαυμασμοῦ «Τί ὠραῖον πού εἶνε;» «Σοῦ ἀρέσκει; ἀπῆντησα, θέλεις νὰ τὸ ἔχῃς;» Μὲ προσέβλεψεν ἰκετευτικῶς... Ἔ! ἡδυνάμην πλέον νὰ ἀρνηθῶ; Ἰπέκυφα καὶ τῆς τὸ ἐχάρισσα προσθεὶς μετὰ τρόμου... «Πρόσεξε μὴ τὸ ἰδῆ κανεῖς! !»

Καὶ αὐτοστιγμὴ ἠκούσθησαν ζωηρὰ αἱ φωναὶ τῆς ἐξαδέλφης μου... «Παιδιά! Τάκη! Λέλα! Βρὲ παιδιά ποῦ εἶθε; — «Κρύψε το!» ἀνέκραξε περίφοβος. Καὶ ἐκείνη, ἀνοιξασα τὸ περικόριόν της καὶ καταπόρφυρος, ἔρριψεν αὐτὸ εἰς τὴν χαριεστέρην τοῦ κόσμου κρύπτην... Ἡ ἐξαδέλφη μου εἶχε πλησιάσει πλέον, καὶ εἰς μὲν τὴν Λέλαν ἀνήγγειλεν ὅτι ἡ ἀδελφὴ της Πόπη ἦλθεν, ἐμὲ δὲ προσεκάλεσεν εἰς τὸ πρόγευμα ὑπὸ τὴν σκιάν πυκνῆς ἀγριαπιδιάς. Ἡ Λέλα ἔτρεξεν εὐθυμωτάτη εἰς τὸ ἀμπέλι τῶν πρὸς συνάντησιν τῆς ἀδελφῆς της, ἀλλ' ἐγὼ κατηφῆς καὶ τεταραγμένος ἐκ τῶν συγκινήσεων τῆς πρωίας ἐκείνης, δὲν κατώρθωσα οὐδ' ἓνα βλωμὸν νὰ φάγω...

ἦτο μεσημβρία καὶ ὁ ἥλιος μεσουρηνῶν εἰς τὸ καθαρῶτατον στερέωμα, πρὸς ἄμετρον χαρὰν τοῦ θεοῦ μου, θερμὰς ἀπέστειλε τὰς ἀκτῖνας του εἰς τοῦς φειδρούς τρυγητάς. Οὗτοι ὅμως, μὴ βιαζόμενοι, ἐτρίπησαν ἄλλοι εἰς τὰ ἄσματα, ἄλλοι εἰς τὸν ὕπνον, ἄλλοι συνδιελεγόντο βαναυσότατα ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον ἰδιῶν τῶν χωνιῶν, καὶ ἄλλοι τέλος, μαινόμενοι, ἔχουνον τὴν εὐθυμίαν τῶν κατὰ τῆς φύσεως αὐτῆς, θέτοντες πῦρ εἰς τὰς ξηρὰς ἐκ τῆς ὑψηλῆς θερμοκρασίας δάφνης, ὅτινες καίονμεναι παρήγον διαβολικὸν καὶ τρομερὸν τριγμὸν ἀφουπνίσαντά με ἐκ τῶν ρεβασμῶν μου... Καπνοὶ, ὡς σύννεφα ἀνθρώπων ἐκ τῶν ἀσπλάγχχνως ἐρημουμένων ἐκτάσεων καὶ ἤκουσε, ἔνθεν μὲν τὰς ὕβρεις τῶν γυναικῶν, ὧν ἐκινδύνευσεν νὰ καὶ ὁ φράκτης ἢ τὰ ἐκτεθειμένα ἐνδύματα, ἔνθεν δὲ τὰ εὐθυμα ἄσματα τῶν τρυγητῶν, ἐστεφανωμένων διὰ κλάδων εὐχαλοῦς ἀμπέλου...

Ἄλλοτε τὰ τοιαῦτα θεάματα με καθίστων τρελλὸν ἐκ χαρᾶς. Ἀλλὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην

ἀπέστρεβα μετὰ βδελυγμίας τὸ πρόσωπόν μου καὶ σύνου ἐτρίπην εἰς τὴν μάνδραν τὴν χωρίζουσάν με ἀπὸ τῆς ἀμπέλου τῆς Λέλας μου. Προαίσθημα θλιβερὸν με καθίστα θανασίμως μελαγχολικὸν καὶ μετὰ δέους ἔριψα βλέμματα εἰς τὸν ληνὸν τῶν, ἔνθα εἶδον ἀμφωτέρας συθρωπάς. Ἡ Πόπη ἐκράτει εἰς τὰς χεῖράς της μικρὸν χαρτίον καὶ ἐπιπληκτικῶς ἠτένιζε τὴν Λέλαν, ἥτις τὸ ἤρπασεν ἐκ τῶν χειρῶν τῆς ἀδελφῆς της, τὸ συνέθλιψε σπασμωδικῶς καὶ τὸ ἀπέρριψεν εἰς τὴν γῆν...

Εἶτα με βῆμα βραδύ ἐξηφανίσθησαν. Δὲν ἠδυνάμην νὰ μαντεύω τὸ περιεχόμενον τοῦ χαρτίου ἐκείνου, τὸ ὁποῖον τὴν κατέστησε μελαγχολικώτατην, καὶ ἐν ἀρήτῳ ἀγωνίᾳ διέτρεξα τὴν χωρίζουσάν με ἀπὸ τοῦ χαρτίου ἀπόστασιν. Τὸ ἔλαβον εἰς τὰς τρεμοῦτας χεῖράς μου καὶ με καρδίαν σθυνομένην τὸ ἐξετύλιξα καὶ ἀνέγνωσα ὦ φεῦ! τοῦς τετριμμένους στίχους τοῦ ἐξωφύλλου, τοῦ δωρηθέντος βιβλιαρίου μου.

Κἂν θάλασσαν περάσης κἂν ποταμὸν διαβῆς
Τὸν ἐραστὴν σου, Λέλα, ποτὲ μὴ λητμονῆς.
Τάκης.

Ἄνεκαλύφθην λοιπὸν! Δὲν ἀπέφυγον τὴν σκληρὰν τῆς μοίρας καταδρομὴν! Τὰ ἀμπέλια δὲν με ἐχώρουν πλέον καὶ προφασισθεὶς ἀδιαθεσίαν ἔφυγον κρυφίως, ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ, καὶ μετὰ τινα λεπτὰ ἐρῆνιχα εἰς τὴν οἰκίαν μου περιρρέομενος ὑπὸ ψυχροῦ ἰδρώτος, ἐκ τοῦ κόπου καὶ τοῦ ψυχικοῦ ἄλγους. Προσεπάθουν νὰ μετριάσω, πρὸς πικρηγορίαν μου τὴν, σπουδαιότητα τῆς συμφορᾶς, ὅτε κατὰ κκῆν μου τύχην εἰς τὰς 4 μ. μ. ἔσπευσε νὰ με εὖρη ὁ μεγαλείτερος

εξάδελφός μου και σαρκαστικώτατα απήγγελλε τους άθλιους εκείνους στίχους μου. 'Η Πόπη, ή αδελφή της Λέλας μου ιδούσα τὸ ακανόνιστον της ένδυμασίας αὐτῆς, ανέκαλυψε τὸ δῶρόν μου και τὸ απέσπασε διὰ τῆς βίας και ἔπειτα ἔσχισε τὸ ἐξώφυλλον, τὸ ὅποιον ἔδειξε και εἰς τὸν εἴρωνα ἐξάδελφόν μου...

Παρήλθεν εἰς μὴν σχεδὸν και ή Λέλα ἀπῆλθεν εἰς τὴν γενέθλιον πόλιν της, χωρὶς νὰ τολμήσω νὰ τὴν συναντήσω πλέον. 'Αλλά και ἂν τὴν ἐβλεπον δὲν θὰ ἐτόλμων νὰ τῆ ἐμιλήσω... Δὲν κατώρθωσα νὰ μάθω τί ἔκαμε τὸ βιβλίον μου. Νὰ τὸ ἔσχισεν ἄρα ή μήπως τὸ φυλάττει ἀκόμη πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ πρώτου ἔρωτος, τοῦ προσφερθέντος εἰς τὴν ἀθάνα καρδίαν της;

'Ο πρώτος ἔρωσ ἀφίνει, λέγουσι, πληγὴν ἀνεπούλωτον εἰς τὴν καρδίαν. 'Εκείνη δὲν με ἠγάπησεν. 'Εγὼ ὅμως; ἐπιτρέψατέ μοι νὰ ἀμφισβάλλω, διότι μετὰ χρόνον τινὰ παρετήρησα ὅτι οὐδὲν ἔχνος πληγῆς εἶχεν ἀφήσει ὁ ἔρωσ οὗτος εἰς τὴν καρδίαν μου... Τὴν ἐλπισμόνησα ταχέως και ἦδη ή ἀνάμνησις της παραμένει ὡς γλυκύ τι ὄνειρον εἰς τὴν φαντασίαν μου. Τοῦτο και μόνον! 'Όταν δὲ τυχαίως και ἀκουσίως ψάλλω ἦχόν τινα, οὐτινος λησμονῶ τὰς λέξεις... εἰς τὸ πλήρες οὐρανίων θεληγῆτρων ἐκεῖνο τρα-λα-ΛΕΛΑ ΛΕΛΑ-λά, αἰσθάνομαι και μέχρι τοῦδε ἀκόμη φρικίασιν...

Πρὸ τινων ἐτῶν, τυχῶν πάλιν εἰς τοὺς τρύγους τῆς ἀμπέλου τοῦ θεῖου μου ἔσπευσα εἰς τὴν μεγάλην ἐκείνην συκὴν διὰ νὰ ἴδω τὰ ἀρχικὰ στοιχεῖα τῶν ὀνομάτων μας... Πλὴν φεῦ! οὐδὲ ἔχνος ὑπῆρχε πλέον... 'Ο φλοιὸς εἶχε θρῆψει και ἐξηφανίσθησαν τὰ πάντα... Καὶ αὐτὴ ή συκιά, ὁ βωδὸς μάρτυς τοῦ πρώτου ἐναγκαλισμοῦ μας, θὰ εἶχε λησμονήσει τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καθ' ἣν ἔμαθε τὸν θερμὸν ἀλλὰ ταχέως σβεσθέντα ἔρωτά μου ή δεκαετῆς Λέλα μου!...

Τάκης.

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ.

Θέατρον «Τσόχα»

Τὴν παρελθοῦσαν Δευτέραν παρεστάθη διὰ πρώτην φοράν τὸ συγκινητικώτατον και πολύπλοκον δράμα «'Η Μαργαρίτα», ποιηθὲν ὑπὸ τοῦ τυφλοῦ κ. Σ. Περσιάδου. 'Η ὑπόθεσις ἔχει ληφθῆ ἔκ τινος μυθιστορήματος, μεταφρασμένου πρὸ πολλοῦ εἰς τὴν 'Ελληνικὴν, ἀλλ' αἱ πλεῖσται τῶν ἐν τῷ ἔργῳ ἰδεῶν εἶνε πρωτότυποι. 'Αν ὅμως τὸ ἔργον ἐτελείωνεν εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ

Εἰσαγγελέως ἀνακάλυψιν τῶν ἐνόχων θὰ ἔκαμνε μεγαλειτέρην ἐντύπωσιν εἰς τὸ κοινόν.

Θέατρον «'Ολύμπια».

Κατὰ τὴν εὐεργετικὴν τοῦ ἠθοποιοῦ κ. Πεζοδρόμου και τοῦ ὑποβολέως κ. Κάπα, ἐδιδάχθη ή «Μήδεια», εἰς ἣν, μᾶς ἔλεγον, ὅτι ή κ. Παρασκευοπούλου εἶνε ἀμίμητος. 'Ημεῖς, ἐν τούτοις, παρετήρησαμεν, ὅτι... ἐμμεῖτο, και ποῖον; Τὸν κ. Λεκατσᾶν. Αἱ ὑπερβολικώταται κινήσεις της, ὁ τόνος τῆς φωνῆς της, αἱ ἀκαταλήλως τονιζόμεναι φράσεις της, τὸ πᾶν, μᾶς ὑπενθύμιζε προχθὲς τὸν ἐν ἀγνώστοις χώραις λαθροβιοῦντα νῦν κ. Λεκατσᾶν. 'Αλλά και ή τὴν Γλαύκην ὑποκριθεῖσα δεσποινὶς 'Αγαθὴ Γεωργίου, ὅταν ὠμίλει, ἐνομιζόμεν ὅτι ἔπτυε φασιόλους, πρὸς δὲ ἦτο και ἀμελέτητος. Τοῦναντίον μᾶς ἤρесе πολὺ ή νεαρὰ ἠθοποιὸς δεσποινὶς Τερψιχόρη Ράϊνιγκ, εἰς ἣν μόνον τὸ θάρρος λείπει, ἀλλ' ἐλπίζομεν ὅτι θὰ ἀποκτήσῃ και τοῦτο προϊόντος τοῦ χρόνου, διότι εἶναι πολὺ νέα ἡδῆ.

Εἴμεθε, δυστύχως, οἱ μόνον ἐν τῇ δημοσιογραφίᾳ, οἵτινες δὲν ἐπαινοῦμεν τυφλοὺς ὄμμασι τὴν ἐξοχον!!! καλλιτέχνηδα! κυρίαν Παρασκευοπούλου. 'Ημεῖς φρονοῦμεν, ὅτι οὐχὶ διὰ τῶν πρὸς αὐτὴν λιθανισμάτων, ἀλλὰ μόνον διὰ τῆς ὑποδείξεως τῶν ἀτελειῶν της θὰ τὴν κάμωμεν μίαν ἡμέραν τελείαν.

Γνωρίζομεν ἀρκετὰ εὐφυᾶ τὴν κυρίαν Παρασκευοπούλου και διὰ τοῦτο, ἐλπίζομεν, διὰ τὸ καλόν της, ὅτι θὰ λάβῃ εἰς χεῖρας τὸ φραγγέλιον και θὰ ἐκδιώξῃ τῆς αὐτῆς της ὄλον ἐκείνον τὸν συρφετὸν τῶν εὐτελῶν κολάκων της, οἵτινες μόνον πρὸς καταστροφὴν της ἐργάζονται. 'Αν θέλει νὰ γείνη ἀληθὴς καλλιτέχνης, πρέπει νὰ ἐπιδοθῇ εἰς τὴν διόρθωσιν τῶν εὐκόλως διορθουμένων ἀτελειῶν της και ἡμεῖς πρώτοι θὰ τὴν χειροκροτήσωμεν. Μόνον διὰ τῆς ἀξίας της θὰ λάβῃ τὸν ἀμύραντον τῆς δόξης στέφανον, διότι διὰ τῆς ρεκλάμας, τὸν κλέπτει και ή ἐξουσία, μίαν ἡμέραν, ἦτοι τὸ νοῦμον κοινὸν θὰ τῆς τὸν ἀφαιρέσῃ. 'Ας μὴ λησμονῇ ὅτι παρὰ τὸ Καπιτώλιον κεῖται ή Ταρπηία Πέτρα.

Μεφιστοφελῆς.

Η ΑΝΟΙΞΙΣ ΜΟΥ

'Εκείνην εὐρον ἀνοιξιν. τοῦ βίου μου λιμένα,
Και βάλσαμον τῶν πόνων μου, παρήγορον γλυκεῖαν,
Τὴν θεωρῶ μετέωρον, ἐκ τῶν ἀγγέλων ἕνα,
Λατρεύων ταύτην ὡς Θεόν Χριστὸν και Παναγίαν.

'Εν 'Ανδριτσαίνῃ

Π. Τ.

«'ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΚΡΑΣΙ»

Νὰ μεθύσω, νὰ μεθύσω
Εἰς τὰ κίλλη νὰ διλήσω,
Τρυφερὰ νὰ τὰ φιλήσω,
Και ἐκεῖ νὰ ξεψυχῆτω!...
(Χριστοπούλου Βαγκινά)

Νὰ πετῶ σὰν ή καρδιά μου ἀπὸ ἔρωτα χτυπῆ
'Σ τὴν τρελλή μου μαυρομμάτα ποῦ μοῦ λέει πῶς μ' ἀγαπάει
Κι' ἀπ' ἐκεῖ νὰ πέφτω πάλι με τὰ μούτρα 'ς τὸ κρασί
Και κρατῶντας εἰς τὸ χέρι τὴ χονδρὴ, χονδρὴ κανάτα
Νὰ ξεχνῶ τὰ βάσανά μου, νὰ ξεχνῶ τὴν μαυρομμάτα...
Νὰ, ζὼν χρυσῆ!

Νὰ φιλῶ γλυκὰ ματάκια, μαγουλάκι ἀφροπλασμένο
Δρῶ χειλάκια κοραλένια και λαιμὸ πελεκημένο
Κι' ἀπ' ἐκεῖ νὰ πέφτω πάλι με τὰ μούτρα 'ς τὸ κρασί
Και γυρνῶντας μεθυσμένος ἀπ' ἀγάπην τὴν 'Αθήνα
Νὰ ρουφῶ με τὴν κανάτα τὴν γλυκότησουχτη ρετσίνα...
Νὰ, ζὼν χρυσῆ!

Νὰ κρατῶ 'ς τὴν ἀγκαλιά μου, με χαρὰ, τὴν μαυρομμάτα
'Όλη νάζι και καμάρι, ὠμορφιά, ζὼν και νειάτα
Κι' ἀπ' ἐκεῖ νὰ πέφτω πάλι με τὰ μούτρα στὸ κρασί
Ν' ἀγκαλιάζω τὸ ξανθὸ μου τὸ ὠραῖο ρετσίνατο
Και ν' ἀφίνω τὴν κανάτα με κατάλευκο τὸν πάτο...
Νὰ, ζὼν χρυσῆ!

Εἰς τὸν ὕπνο μου νὰ ἔχω μαλακὸ μου προσκεφάλι
Καστανῆς ή μαυρομμάτας ή ξανθῆς θερμῆ ἀγκάλῃ
Κ' εἰς τὸ χέρι μου νὰ σφίγγω τὴ ρετσίνα 'ς τὴ μισή,
'Ενα φίλημα ή κόρη σὰν ξυπνῶ νὰ μοῦ χαρίζῃ
Και με τ' ἄσπρο της χεράκι τὸ κρασί νὰ με ποτίζῃ...
Νὰ, ζὼν χρυσῆ!

Μακροῦά μου πλέον πόθοι και ἐλπίδες κι' ἀναμνήσεις!...
Χαίρου, ἀνθρωπε, τὸν κόσμον, ὅσον πέπρωται νὰ ζήσης
Και θὰ εὖρης ὅταν θέλῃς τὴν χαρὰν εἰς τὸ κρασί
'Όλα τ' ἄλλα εἶναι πλάνη, ψεύδη, ὄνειρα, βλακεῖα
Μία εἶναι, εἰς τὸν κόσμον, ἀληθὴς εὐδαιμονία:
'Ερως και κρασί!

Κι' ὅταν πέσω νὰ πεθάνω, θέλω νὰχὼ ἀγκαλιασμένη
Μὲ τὸ ἕνα μου τὸ χέρι, τὴν τρελλή μου ἔρωμένη,
Και με τ' ἄλλο νὰ ρουφᾶω τὴ ρετσίνα 'ς τὴ μισή
Μεθυσμένος ἀπ' ἀγάπην και ρετσίνα νὰ πεθάνω
Και νὰ γράψουνε με πόνο εἰς τὸ μνήμά μου ἐπάνω:
'«'Ερως και κρασί!»

ΝΙΚΟΣ ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ

τοῦ σημερινοῦ φύλλου, ἐλήφθησαν ἐκ τῆς κατὰ φυλλάδια ἐκδιδόμενης Περιοδείας τοῦ Κόσμου, ὑπὸ τοῦ διασήμου Ἰαν Ἀραγῶ, κατὰ ῥέουσιν μεταφρασίν τοῦ κ. Διον. Σταυροπούλου. Τιμὴ ἐκάστου φυλλαδίου λεπτά 10.— Συνδρομὴ διὰ τὸ ὅλον ἔργον δρ. 6. Ἐκδότης ὁ κ. Π. Ζανουδάκης, βιβλιοπώλης ἐν Ἀθήναις. Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται καὶ παρ' ἡμῖν.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ

Ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ κάτωθι τοῦ ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν: Ὡς ὅποτε; ποιήματος, κατὰ παραδρομὴν, ἐτέθη ἄλλο ὄνομα ἀντὶ τοῦτῆς δεσποινίδος Λ. Τσορώνη.

Ἐπίσης, κάτωθεν τοῦ αἰνίγματος πρέπει νὰ τεθῶσιν εἰς τὴν θέσιν τῆς ὑπογραφῆς τὰ στοιχεῖα Π. Τ.

Ἐπίσης, τὸ ὄνομα τοῦ λύτου νὰ γείνη: Μελετόπουλος.

Λύσις τοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ αἰνίγματος:

Σέριφος—ἐριφος.

Λύται: ἡ Εὐέλπις (Λοιμοκαθαρτήριον Δήλου), ὁ κ. Ἀθ. Χαρχαλαμπόπουλος (Τρίπολις).

Ἀνέξοδοι ἀπαντήσεις.

Καν Κ α λ. Κα ρ. Καλάμας. Ἀγνοοῦμεν πῶς δυνάμεθα νὰ σᾶς φανῶμεν χρήσιμοι ἂν ἐπιθυμεῖτε νὰ δημοσιευθῇ ἡ ἀγγελία σας, πρέπει, πρῶτον νὰ τὴν συντομεύσητε καὶ δεύτερον, νὰ πληρώσητε— Ζωίλω, ἐνταῦθα. Ἐδοξε τὴν ἐποχὴν, καὶ σὺ, νὰ δείξης τὰ φωτὰ σου. Εἶνε ἀληθές ὅτι ἡ γλῶσσα ἐν τῇ «Μαργαρίτᾳ» τοῦ κ. Περσεύδου, στερεῖται ἐνότητος, ἀλλ' ἄφες αὐτῷ, οὐ γὰρ. εἶδε τί ἐποίησε! Σκληρὸν λονπαίγνιον, ἀλλ' ἀληθές: ὁ δυστυχὴς συγγραφεὺς εἶναι, πρὸ τριετίας, ἐντελῶς τυφλός— Δα. Α. Χ. Β. Δημοσιευθήσεται προσεχῶς.— Μις. Ἐπίσης.— Διδακτάλω. Ὁ ἀ «κατάσχη» καὶ οὐχὶ θὰ «καθέξη» πρέπει νὰ λέγετε Ἡ λέξις «καθέξω» εἶναι μέλλονος χρόνου καὶ οἱ μέλλοντες δὲν ἔχουν ὑποτακτικὴν. «Ἐτι γελοιωδέστερα εἶνε ἡ λέξις «καθέξω» ἀντὶ «κατέσχον». — Παλαίω φίλω. Ναύπλιον. Αἱ «ἐκχιζοντυλίνας» καὶ τὰ «χάπια τοῦ Μποναφίν» εἶναι ἐν καὶ τὸ αὐτό. Θέλεις νὰ περιπατῆς ντουρος σάν γεροντοπαλλήκαρο; Βάλε ἐν τεμάχιον φαχνοῦ βοείου κρέατος νὰ μουσκέψῃ ἐπὶ 24 τοῦλάχιστον ὥρας εἰς ξύδι: δυνατό: βγάλε το τὸ ἐσπέρας καὶ θέσε το ἐπάνω εἰς τὸν κόνον ἔπειτα δέσε το με ἐν μανδῆλι σφιγκτὰ καὶ πέσε κομῆσου. Τὸ πρῶν ποῦ θὰ ξυπνήσης, λύσε τὸ μανδῆλι καὶ θὰ ἴδῃς τὰ ἐξῆς:

ἐπάνω ἔς τὸ μανδῆλι θὰ ἦναι κολλημένο τὸ κρέας· ἐπάνω δὲ ἔς τὸ κρέας θὰ ἦναι... ὁ κάλος σου. Μετὰ δύο-τρία ἔτη, εἶναι πιθανὸν νὰ ξηναφυτρώσῃ ὁ κάλος σου, ἀλλ' ὡς τότε, εἶνε πιθανώτερον νὰ ἔχουν φυτρώσει καὶ θυμαράκια. ἔς τὸ κεφάλι σου: ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, ἐπαναλαμβάνεις τὸ πείραμα· τάδε λέγει ἐν τῷ παθῶς.

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Περιοδικὸν ἐκδιδόμενον κατὰ Πέμπτην.

Γραφεῖον: Ὁδὸς Δεληγεώργη ἀριθ. 36.— Μεταξὺ τῶν ὁδῶν Πειραιῶς καὶ Πελοποννήσου.

Διευθυντῆς καὶ ἐκδότης: Ἰω. Π. Χρυσανθόπουλος.

Συνδρομὴ ἑτησίᾳ καὶ προπληρωτέα: Ἐν Ἑλλάδι δρ. 6.— Ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος φρ. χρ. 10.

Τιμὴ φύλλου: Λεπτά 10.

Τιμὴ ἀγγελιών: 5 λεπτά δι' ἐκάστην λέξιν.

Πωλεῖται κατὰ φυλλάδια: Ἐν Ἀθήναις, εἰς τὰ ἐν ταῖς πλατείαις περίπτερα· ἐν ταῖς ἐπαρχείαις εἰς τὰ Ἰσοπρακτορεῖα τῆς «Ἐταιρείας τοῦ Τύπου». Ἐκάστην Πέμπτην μ. μ. εὐρίσκεται παρὰ τοῖς ἐρημεριοπώλαις τῶν ὁδῶν.

Τὸ Ἰποδηματοποιεῖον «ἡ Ὑδρα» τοῦ κ. Ι. Βέσση τὸ πρὸ ἐξαμηνίας καὶ ἀνευστῆθη καὶ μετεκομίσθη εἰς τὴν ὁδὸν Αἰόλου ἀπέναντι τοῦ Φαρμακείου Κρίνου καὶ τοῦ Ξενοδοχείου «Ἡ Εὐρώπη».

Τὸ κατάστημα τοῦτο διακρίνεται διὰ τὴν στερεότητα καὶ εὐθηνίαν τῶν ὑποδημάτων.

Διδασκάλισσα τῆς Ἑλληνικῆς, ἀριστοβαθμῖος, καλλίστης οἰκογενείας, γνωρίζουσα καὶ τὴν Γαλλικὴν καὶ Πιάνο, ζητεῖ παραδόσεις.

Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Τρία νέα ἔργα ἔχομεν ν' ἀναγγεῖλωμεν τοῦ ἀκαμάτου ἐθνικοῦ ποιητοῦ μας κ. Ἀντ. Ἰω. Ἀντωνιάδου, πρῶν γυμνασιάρχου:

Τὴν Καπετάνισσαν τοῦ Παρνασοῦ, δρᾶμα συγκινητικὸν καὶ πλήρες φιλοπατρίας, τὸ καλὸ καὶ κακὸ παιδί, κωμωδίαν ἐπαινεθεῖσαν εἰς τὸν Λατάνειον διαγωνισμὸν καὶ τὸν Διάκον καὶ τὸ Χάνι τῆς Γραβιάς, τραγωδίαν Ἑθνικὴν.

Πωλοῦνται παρὰ τῷ συγγραφεῖ· ὁδὸς Μεθώνης 64.